

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 6. november 2016

Kirkedag: Allehelgensdag/B

Tekst: Es 49,8-11; Åb 21,1-7; Matt 5,1-12

Salmer:

SK: 571 * 569 * 566 * 564 * 787

LL: samme

Allehelgensdag er på sin helt egen måde en særlig skæringsdag mellem fortid og fremtid. Den er en helt særlig nutid, præget af fortid og fremtid i et spændingsforhold, der på en og samme tid kan synes i sin modsætning og i sin naturlige forlængelse og opfyldelse.

Allehelgensdag er dagen, hvor vi mindes dem, der er døde i det forgangne år. Det er så også dagen, hvor der rippes op i minder. Det er dagen, hvor tabet på ny får ord. Det tab, vi måske netop havde lagt bag os og netop havde forliget os med, at der var noget, der ikke længere er. Der var en, der ikke længere er, og aldrig mere vil være. Der var engang et 'vi' og 'os', nu er der bare et 'jeg' og et 'mig'.

Det kan vi forstå, gør ondt, når det handler om unge mennesker. Mennesker, der er yngre end os, og derfor burde have overlevet os. De stod i livets forår, og de nåede aldrig at opleve en livets sommer. Mens der er andre, der både lever i sensommeren og i livets efterår, stadig er her. Det kan synes uretfærdigt. I nogle tilfælde kan vi endda synes, at vi gerne havde byttet plads med dem. Vi har haft livet, det liv, de knap havde begyndt og drømte så meget om. Det liv, vi drømte så meget om i fællesskab med dem og på deres vegne. Det liv, der ikke længere er.

Vi kan også synes sådan, selv om det liv, vi tog afsked med var gammelt og møt af dage. Også selv om det var sygt, afkræftet og brugt op. Så kan det alligevel være svært at acceptere, at det sluttede. Vi har jo stadig brug for hinanden, selv om vi bliver gamle. Vi har stadig brug for de krogede gamle hænder, de rynkede hænder, de langsomme hænder, der ikke kunne så meget mere, men til gengælde havde så meget mere tid, for de skulle heller ikke så meget mere. De gamle, der havde tid til at elske og være, og ikke hele tiden besvarede vores påkaldelse om opmærksomhed med et ”Lige et øjeblik, jeg skal lige”. De var der altid, og de havde al tid – til os. Vi ved godt, at vi ikke har hinanden for altid; men det kan alligevel være svært at leve i nutiden med fortiden så brat afbrudt. Det er meget forkert af os, når vi ikke tager tabet af gamle lige så alvorligt, som tabet af unge. I begge tilfælde giver det tomme stole i vort liv, tomme rum i vore hjerter. Men rent menneskeligt så overkommer vi bedre tabet af gamle end tabet af unge. Men i begge tilfælde farver det vores nutid.

Det stiller vores nutid i et helt specielt lys. Det bliver virkeliggjort for os, at som andre har givet slip, skal vi også give slip. Dels give slip i hinanden, men vi skal også selv en dag give slip i livet. Det ved vi godt.

Men i nutiden udskyder vi det. Det varer længe. Der er så meget, vi skal nå. Der er så meget, vi gerne stadig vil i livet. Vi tænker slet ikke på fremtiden som noget, der slutter. Vi har al tid forude for os. OK, vi ved godt, at vi måske ikke har lige så lang fremtid som fortid, men det belaster os ikke i vor dagligdag. Og heldigvis for det. Det kunne jo gøre os vildt paniske eller sløve og ligegyldige. Alligevel, så sætter Allehelgensdag ord på fremtiden. Både på livets fremtid, men også, om jeg så må sige, dødens fremtid.

Det kan synes næsten selvmodsigende at tale om dødens fremtid. For dødens nutid er jo netop præget af fravær, af tomhed, af magtesløshed, af mangel på liv og på tid. Præget af ophør. Og alligevel, så er det ikke, hvad der er budskabet i dag. Tværtimod. Og det er helt unikt for kristne mennesker. Det er helt unikt for kristne mennesker, at fremtiden, inden den bliver nutid og har betydning for nutiden.

I dagens bibellæsninger tegnes fremtiden for os kristne mennesker. Her tegnes fremtiden for Guds børn i troen på Jesus. Tegnes i apostlen Johannes' billeder og syner i Åbenbaringsbogen. Billeder, som ligger til grund for billederne i dagens salmer. Disse billeder tegnes også i Jesu ord til disciplene. Fremtiden tegnes for os som en livets fremtid. Livets fremtid i døden for Guds børn. Det er så langt uden for vores forstand og mulighed for forståelse, at det hører ind under troens paradoks. Vi tror på livets fremtid og evighed trods dødens nutidige realitet. Dødens realitet for vore kære, dødens realitet for os selv, som det eneste sikre, vi **ved** om vores fremtid.

Vi tror på dødens liv og fremtid på trods. Det gør vi, og det tør vi, og det kaster livets lys over nutidens skygger af tomhed og magtesløshed. Og vores tro og håb for dette er grundet i den ene, der sagde det ene. Grundet i Jesus, der sagde til disciplene, og i dag siger til os: ”Salige er I...”

At være salig er at være mål for Guds handlinger. At være salig er at være indesluttet i Guds billede af livet i evighed. At være salig er, at Gud er hos os. At være salig er, at Gud lader evigheden få betydning og indflydelse på os allerede i tiden, og gør tidens ophør til evighedens opfyldelse.

Selv om evighed og tid er hinandens modsætninger og udelukker hinanden, så smelter det sammen i vore nutid i den salighed, Gud stiller os i udsigt. Salige er vi, for i døden skal vi leve. Salige er vi, når livet gør ondt på os, for i evigheden skal livet gøre os godt. Salige er vi, når vi ser livets nutid i Guds hænder, og deri ser os selv som salige i Guds vilje til vores frelse. Da behøver vi ikke frygte fremtiden. Deri må vi hente styrke til at bære nutiden i mindernes glæde og i håbet om en fremtid, hvori Gud gør os salige og tørrer hver en tåre af vore kinder.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen